

бойна единица и успѣшно да се сражаватъ подъ командата на генералъ Черняевъ.

Разпрѣснатитѣ огъ българскитѣ възстания апостоли и революционери се събрали пакъ въ Влашко. Старата и богата група българи около „Добродетелната дружина“ въ Букурещъ, изпълнява доколкото може, своята родолюбива длъжностъ. Тя стояла въ свѣрзка съ високи руски кръгове и съ рускитѣ славянофили. Младитѣ сбаче апостоли, като по-дейни, организирани отново за борба, пожелали да проникнатъ исканията имъ въ рускитѣ влиятелни сръди. Въ образуванія презъ 1876 г. новъ революционенъ комитетъ подъ председателството на *Кириякъ Цанковъ* преподавателъ въ Болградската българска гимназия, и при членуването на Олимпия Пановъ, Петъръ Енчевъ (отъ Николаевския пансионъ), *Владимиръ Ионимъ*, русинъ, добъръ българофилъ, на Иванъ Вазовъ и Ст. Стамболовъ, се създали условия за въздействие къмъ руското общество. Владимиръ Ионинъ създавалъ връзка между комитета и славянскитѣ кръгове въ Москва и Петроградъ.

Александъръ II постепенно се убеждава, че другояче не ще може да се помогне на българскитѣ славяни, освенъ чрезъ война. Въ края на октомврий висшего общество въ Москва посреща царя и му декларира, че дава синоветѣ си и сръдствата си за освобождение на православнитѣ братя и единородци. На 1-и ноември царътъ дава заповѣдь за частична мобилизация на руската войска и назначава Великия Князь Николай Николаевичъ за главнокомандуващъ. Българскитѣ революционери сж въ възхищение отъ мѣрkitѣ на царя и му изпращатъ възторжена благодарствена телеграма.

Дипломатията върши своята работа, но безуспѣшно.

На 12, 24 априлъ Русия обявява война на султана за освобождение на балканскитѣ славяни. Като последица и отъ това Българскиятъ Централн. Революц. Комитетъ обявява, че е завършилъ народната си задача и се разтуря.

Н. Станевъ.